8.

Nattokese aea pärrast töttasid neñad ülle nõmme linna pole. Reinowadder ütles: „Sago meie käigist, mis saab, miño südda lodab önne. Armas lellepoeg! Pärrast wimist pattude tunnistust juhtus mulle jälle mõni pissoke eksitus, mis teile tahhan tunnistada. Waña Messikäppa kerrelt nülgisin tükki nahka, ja wõtsin Kriimsilma issanda ja eñanda kingad jallast. Wallega teggin ennast pai-lapseks ja saatsin teised kuñinga wihha alla. Kuñingale luiskasin ühhe pikka ennemuistese juttu, mis tedda Kallewi poca waña-warrale piddi juhhatama. Siis näppistasin Argpükst, pañin ta werrise pä pauna ja läkkitasin Kohhekellaga salla-kirja niñe al kuñinga kätte. Kohhekellale maksèti mõrtsuka palka. Ka koddojäñesse körwa kriimustasin werriseks, egga olnud miño sü, kui ta elloga peasis. Warrekse kaebamine on tõssi: teña naisoke läks miño watsa. Suremad ei olle pärrast wimist tunnistust juhtunud, agga üks waña luggu hundiga jäi mul wimati unnustusse, sedda pean teile räkima. Ükskord leidsime teet käies musta märra warssaga karja maal. Priske wars wõis ehk nelja kune olla; Kriimsilma sõgi-issu süttis warssa nähhes põllema, ta pallus mind kulata, kas wars müa ja mis ind piddi ollema? Ma astusin liggemale ja ütlesin lahkelt terretades: „Armas märra-eñand! kas ehk wars teil müa on?“ Märra wastas: Kui küssitud inna täielikult mulle

maksate, siis olgo wars teie oña. Warssa ind seisab mul taggumise jalla kabja al. Ma mõistsin märra pilkamise juttu ja kostsin allandlikult: „Luggemine ja kirjutamine jäi mul lapse põlwes õppimata; egga olle ma isse warssa ostja, waid Kriimsilma issand nõuab warssa inda. Märra ütles: „Tulgo ta küssima!“ — Ma räkisin taggasi tulles luggu hundile, küssides: kas ta piddi oskama luggeda? Teña wastas: „Kül sellega korda same! Ma käisin poisikese põlwes liggi aasta kreis-kolis, kus Weñe- ja Saksakele kirja luggema õppisin.“ Sedda ütteldes läks ta märra jure ja ütles: Näita mulle kabja alt warssa inda, waña moor? „Seal ta on!“ ütles märra, jalga üllestõstes, mis eile seppal uest olli rautatud. Märrake lopsatas ni ossawalt Kriimsilma kulmo peale, et waña mees uimaselt mahha langes; märra ruttas warssaga tullist nelja koco pole. Rabbatud hunt seisis tük aega kui surnud, enne kui pääd tõstis ja hundi tänni laulma akkas. Miña küssisin liggemale astudes: „Dõo-issand! kuhho märra läks, et te üksi laulate? Selletage mulle, armas kolitatud mees, warssa inda?“ „Oh, Reinowadder, wennikene!“ oigas hunt: „ärge tulge pilkama, mul on kibbe luggu käes. Oh, sa õrge-jalgne märra-lits! Tühhi sago sulle kätte tassuma! Kabbi olli waenlasel rautatud kue terrawa naelaga, misga kuus krammi miño kulmo peale lõi, se olli teña kirri. Õnneks et ellama jäin.“ — Ni, armas lellepoeg! olli luggu Kriimsilmal märraga. Ündke